

men jeg vil meget gerne virke med til, at vi kommer bort fra dette.

Med Hensyn til § 14 tror jeg nok, jeg kan være enig med den højttærede Minister i, at Forslagsstillerne her er gaaet temmelig vidt. Er for Eksempel Høgenes Antal blevet indskrænket saaledes, at de ikke kan holde Antallet af Spurvene tilstrækkeligt nede, saa kan jeg ikke vide, om det vilde være nogen Uret at rydde dem af Vejen paa en forsvarlig Maade. Eller lad os tage Raagerne. Det er jo udtalt her i Tinget, at Raagerne paa de Egne, hvor de huserer, gør stor Skade paa Kornet, og det kan dog ikke være Meningen, at det skulde være forbudt at indskrænke deres Tal paa en eller anden Vis. Ellers skal jeg ikke komme ind paa Spørgsmaal vedrørende Jagten. Jeg er ikke Jæger, men jeg synes, det er en meget fornuftig Bestemmelse, at naar Vildtet er anskudt eller saaret, skal Jægeren ogsaa dræbe det, hvad enten det er paa hans egen Mark, eller det er paa Naboens. Noget andet er, om han er i sin gode Ret til at tage det paa Naboens Mark, men man maa vel gaa ud fra, at Loven ogsaa vil kunne fortolkes saaledes.

Hermed tror jeg, at have sagt det, jeg ønskede at sige ved denne Lejlighed. Jeg vil slutte med at udtale, at jeg synes, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne var en Smule vel haard i sin Dom over det Udvalg, der har siddet sidst angaaende et tilsvarende Emne. Saa vidt jeg forstod, havde han forstaaet det, som det var Udvalgets Mening, at Lovforslaget skulde afvises, fordi man ikke var færdig til at tage Standpunkt til det. Jeg har ikke siddet i Udvalget, men jeg tror ikke, det har været Meningen, og jeg vil udtale det Haab, idet jeg til Slutning vil sige Forslagsstillerne Tak for dette Lovforslags Fremkomst, at det kommende Udvalg ikke vil sylte Lovforslaget hen og afgive en kort Beretning, i hvilken man gennem Linierne kan læse, at man ikke er færdig til at tage Standpunkt til denne Sag endnu. Jeg vil ønske, at der maa komme et godt Resultat ud af denne Sag i denne Samling.

Kofoed: Jeg vil begynde med det samme, som den sidste ærede Taler (Mølgaard-Nielsen) sluttede med, nemlig med at sige Forslagsstillerne Tak, fordi de har forelagt dette Lovforslag. Det har været mig en Glæde at se det paa Folketingets Bord, og jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige Forslagsstillerne vor Støtte til at faa det ført igennem. Det er et Ud-

tryk for Tanker og Følelser, som har vor Sympati, og som vi gerne vil være med til at arbejde for at fremme. Jeg mener, at intet Kultursamfund kan vise Dyrebeskyttelsesopgaven fra sig som sig uvedkommende, den hører hjemme og maa løses i enhver Kulturstats Lovgivning. Nu har vi ganske vist, som det har været omtalt her, en saakaldet Dyrplageriparagraf, nemlig § 297 i Straffeloven af 1866, men jeg giver det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), der talte paa Forslagsstillerne Vegne, Ret i, at denne Paragraf er i højeste Grad utilfredsstillende, og at vi her i Danmark alt for tidt ser, at et virkeligt Dyrplageri forbliver ustraffet. Det kan heller ikke være andet, end at den Dyrplagerilovgivning, vi har, maa være utilfredsstillende efter Nutidens Syn paa den Sag. Den kom jo, som Ordføreren for Forslagsstillerne gjorde opmærksom paa i Gaar, frem ved en Lovgivning, der ligger saa langt tilbage som 1856—57, en Tid, hvor Følelsen af Menneskets Pligter overfor Dyrene var langt mere afstumpet end nu, og hvor hele den store Bevægelse, som den forrige Taler omtalte, Dyrebeskyttelsesbevægelsen, der er rejst ad privat Vej, endnu ikke var kommet frem herhjemme, saa at den ikke kunde paavirke den offentlige Mening og gøre den følsom overfor Dyrenes Lidelser. Den Gang vi fik Dyrplageriparagraffen ind i vor Lovgivning, var Teorien om Menneskets absolutte og uindskrænkede Herredømme over Dyrene endnu stærk, derfor fik vi en saa daarlig Lovbestemmelse, som vi den Gang fik. Denne Paragraf har i Straffeloven sin Plads under Overskriften: Om Ødelæggelse og Beskadigelse af fremmed Ejendom, og dermed er egentlig dens Karakter givet: Det var ikke Dyrene, man vilde beskytte, men først og fremmest vilde man beskytte Menneskenes Ejendomsret til dem og dernæst den menneskelige Følelse overfor Dyrene. Det udtaler ogsaa vore retslærde, og da det er paa Grundlag af disse Teomer, vore Retsbetjente har faaet deres Uddannelse, er det ikke saa forbavsende, at denne Lovparagraf benyttes paa den Maade, vi stadig ser den blive benyttet. Det er mit Indtryk af dette Lovforslag, at det er bygget op paa et helt andet Grundlag end den gamle Dyrplagerilovgivning. Efter denne er Dyret en Ting, som ikke har nogen Rettighed, i alt Fald slet ikke nogen juridisk, men Hensigten med det foreliggende Lovforslag er netop at give Dyrene visse Rettigheder, som kan gøres gældende